

F. t. l. vedr. straffeloven m.v.

4.1.2. Betingelser for udlevering

4.1.2.1. Udlevering af egne statsborgere

Det fremgår af udleveringslovens § 2, at en dansk statsborger ikke kan udleveres. Denne absolutte bestemmelse skal ses i lyset af artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention fra 1957 om udlevering af lovovertrædere, jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963 (Lovtidende C). Efter artikel 6, stk. 1, er en kontraherende stat berettiget til at afslå udlevering af egne statsborgere. Efter artikel 7 i konventionen fra 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, kan udlevering til andre medlemsstater i EU af egne statsborgere som udgangspunkt ikke afslås. Danmark har dog ved undertegnelse af konventionen afgivet en erklæring, hvoraf det fremgår, at Danmark i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, tager et forbehold om ikke at udlevere danske statsborgere. Dette forbehold er i henhold til artikel 7, stk. 3, gyldigt i fem år fra den første dag, hvor det land, der har taget forbehold, anvender konventionen. Da konventionen fandt anvendelse mellem Danmark og Spanien fra den 9. marts 1998 (90 dage efter at Spanien som det andet land ratificerede konventionen, jf. konventionens artikel 18, stk. 4), udløber det danske forbehold den 9. marts 2003.

Derimod følger det af *den nordiske udleveringslovs* § 2, at en dansk statsborger kan udleveres til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse i et andet nordisk land, hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år. Baggrunden for denne adgang til at udlevere danske statsborgere til de andre nordiske lande er, at der mellem de nordiske lande eksisterer et nært retsfællesskab, hvorfor det ved vedtagelsen af den nordiske udleveringslov i 1960 blev fundet forsvarligt og hensigtsmæssig at hjemle en begrænset adgang til udlevering af danske statsborgere, jf. Folketingstidende 1959-60, tillæg A, sp. 75.

Endvidere blev der ved *lov nr. 1099 af 21. december 1994 om strafforfølgning ved det internationale tribunal til pådømmelse af krigsforbrydelser i det tidligere Jugoslavien* indført mulighed for efter omstændighederne at udlevere danske statsborgere til strafforfølgning ved Jugoslavien-tribunalet, jf. § 2. Der henvises herved til Folketingstidende 1994-95, tillæg A, sp. 411-463. Loven om Jugoslavien-tribunalet finder i medfør af bekendtgørelse nr. 832 af 30. oktober 1995 også anvendelse på strafforfølgning ved Rwanda-tribunalet.

Ved *lov nr. 342 af 16. maj 2001 om Den Internationale Straffedomstol* blev princippet om, at Danmark ikke udleverer danske statsborgere også fraveget, idet det følger af lovens § 2, *stk. 1*, at justitsministeren kan træffe beslutning om udlevering af personer, mod hvem Den Internationale Straffedomstol har indledt strafforfølgning. Danske statsborgere er ikke undtaget. Det skal dog bemærkes, at der i sager omfattet af denne lov kun vil blive tale om udlevering i de situationer, hvor man har besluttet, at der ikke skal ske strafforfølgning i Danmark. Den Internationale Straffedomstols kompetence er således subsidiær i forhold til nationale straffedomstole.

4.1.2.2. Andre betingelser

Det fremgår af § 3, *stk. 1*, i udleveringsloven, at udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union kan ske, hvis en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der søges udlevering, efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i 6 måneder. Ved udlevering til andre stater kræves, at handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år. Dette kan dog fraviges, hvis der er overenskomst om udlevering med den pågældende stat, jf. § 3, stk. 1, 3. pkt. Kriminalitetskravet vedrørende udlevering til andre stater fraviger fra den europæiske udleveringskonvention, idet det her fremgår af artikel 2, stk. 1, at udlevering skal tillades, hvis forbrydelsen efter begge staters lovgivning kan medføre frihedsstraf i *mindst* ét år. Danmark afgav ved undertegnelsen en erklæring om, at udlevering fra Danmark kun kan ske, hvis handlingen efter dansk ret kan medføre en *højere* straf end fængsel i 1 år. De andre nordiske lande afgav en tilsvarende erklæring.

Udlevering til *strafforfølgning* i en anden stat efter § 3, stk. 1, kan endvidere kun ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som søges udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling, jf. § 3, *stk. 2*. Udlevering til *straffuldbyrdelse* kan kun ske, hvis dommen lyder på frihedsstraf i mindst 4 måneder, eller hvis den dømte i henhold til dommen eller en beslutning, der er truffet med hjemmel i dommen, skal anbringes i anstalt, og opholdet her kan blive af 4 måneders varighed, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, jf. § 3, *stk. 3*. Efter § 3, *stk. 4*, kan udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse finde sted for flere strafbare forhold, selv om betingelserne i stk. 1-3 kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene.

Selv om betingelserne i § 3 i øvrigt er opfyldt, må udlevering dog ikke finde sted, hvis det på grund af særlige omstændigheder må antages, at sigtelsen eller